

Brandnetels

Hebben geluiden een vorm? Ik had er nooit zo over nagedacht. Totdat ik vorige week het dagboek van de in een Russisch kamp gestorven schrijver en womanizer Danill Charms (1905-1942) las. → Volgens hem heeft alles vorm, behalve 'de geluiden die spelende en schreeuwende kinderen maken. Daarom houd ik niet van kinderen.' Het klinkt plausibel. Zo is de deurbel – niet onaangenaam, want het kan een vrouw zijn – bij hem een langgerekte worst. Je kunt je er inderdaad iets bij voorstellen. Tringgggggggggg. → Ik was nieuwsgierig geworden. Hoe werkt dat eigenlijk bij mij? Geluiden, vorm. Ik nam dus de proef op de som. Eens even kijken... Vooruit, een aselechte keuze, de Limburgse tongval van Maxime Verhagen. → Ik opende YouTube en zocht een willekeurige speech van de ook in het katholieke Tilburg razend populaire minister. Aanklikken en ogen sluiten... 'Lieve partijgenoten... Mijn opa was wethouder van de Katholieke Staatspartij... Mijn vader, hij zit hier, een-en-tach-tig jaar oud, was gedeputeerde voor de KVP... Ik ben vier-en-der-tig jaar lid van het CDA... Ik hóúd van onze partij... en ik gelóóf in onze partij.' → Bij de eerste woorden doemde er een uitermate beangstigend beeld op. Ik sta midden in een brandnetelveld. Naakt. Mijn hele lichaam is bedekt met rode bulten. Mijn benen, mijn armen, mijn bovenlijf, overal brandende bobbeltjes. → Mijn nieuwsgierigheid was echter nog niet helemaal bevredigd. Wat zou mijn onderbewustzijn eigenlijk doen met het zwoele stemgeluid van Marianne Thieme? Met de verongelijkte slachtoffertoon van het Blonde Beest uit Venlo? En, iets dichterbij, met de kleurloze dictie van Peter Noordanus? ← Met onze burgemeester sprak ik daarom vorige week af in Kafee 't BuitenBeentje, mijn stamkroeg. Tijdens het gesprek sloot ik mijn ogen. De beelden bleven echter achterwege. Wel kon ik hem ruiken. Een beetje grijs.

Brandnetels (2)

Negers houden niet van *death metal*. Die conclusie trek ik terwijl ik zit te poepen op het balkontoilet van 013. Van rechts stormt het bombastische geluid van Behemoth mijn schuilplaats binnen. De Poolse band speelt in een volle grote zaal – bestaat er al een meldpunt voor klachten over theatrale Polen? → Ergens onder mij op de *second* en *third stage* raggen de mannen van respectievelijk Internal bleeding en Begging for incest er lustig op los. De satanische *blasts* masseren mijn aars en stimuleren zo mijn rechterhersen helft → Geen enkele neger in het publiek tijdens Neurotic Deathfest. Wel veel zwarte T-shirts, maar dat telt niet. ← 'Wat zijn hier toch veel negers', merkt Peter Noordanus twee dagen later op, terwijl we door Tilburg-Noord wandelen. 'Die wonen hier', reageer ik. De burgemeester lijkt er maar net genoeg mee te nemen. → We zijn op weg naar het Peerke Donders Paviljoen, het museum dat de immens populaire, kruiszwaaierende, zwakbegaafde Tilburgse pater tot in de eeuwigheid amen wil eren. → 'Hier hangen wel erg veel foto's van negers', concludeert Noordanus nadat we het hele bedevaartsoord hebben doorkruist. Ik reageer niet. We drinken een kopje koffie in het gastenverblijf. Ik zwart, hij met veel melk. ↔ In een hoekje zitten Paul Spaepens en Ed Schilders te smiespelen over hun liefde voor het catholicisme. Noordanus luistervinkt met rode konen mee. Hij raakt zichtbaar ontroerd door het gepassioneerde gesprek van de twee mastodonten. Plotseling begint hij te huilen. ← 'De laatste keer dat ik zo moest wenen was toen ik mijn vrouw ontmoette in de beatkelder van 's-Gravenhage' → Volgend jaar neem ik Noordanus mee naar Neurotic Deathfest. Om hem te harden. Van beatmuziek wordt je een watje. *Hell yeah!*

Brandnetels (3)

Samen met Peter Noordanus loop ik richting Interpolistoren, de fallus van de angst die hoog boven de stad uittorent. Van welke kant je de stad ook nadert, de toren grijnst je tegemoet. ← In Tilburg ligt de bakermat van de topverzekeraar. Vanuit ónze stad wordt sinds jaar en dag de collectieve onzekerheid bezworen. Een bange stad is een prima voedingsbodem voor het verhandelen van angst. → We wandelen door de Interpolistuin. → Aan de voet van de toren blijf ik staan. Ik trek de grasmat omhoog, open een luik en ga de burgemeester voor in de donkere tunnel. Langzaam dalen we af in de aarde. Na een tijdje komen we in een grote helderwitte ruimte. Uit het lemen plafond steekt een immens wortelstelsel. Noordanus weet niet wat hij ziet. ‘De wortels van de angst’, verklaar ik. ‘Hier huist de Tilburgse ziel.’ ← Verschillende mannen zijn druk bezig met het onderhoud. VVV-directeur Frans Jan Lathouwers besproeit de zijwortels. ‘Voedingsstoffen’, leg ik uit. Even verderop kammen Stephan Jongerius en Adje zorgvuldig een bos rizoïden. Uiterst zorgvuldig. Paul Spaepens en Ed Schilders staan op een hoogwerker en boenen met een doek van taftzijde de glanzende wortelhals. ↔ Noordanus trilt van verontwaardiging. Wanneer hij vervolgens begint te hyperventileren neem ik hem mee naar boven. → We stappen café Weemoed binnen, de burgemeester wil even bijkomen van alle emoties. Barman Stan stapt resoluut op Noordanus af. ‘Jij krijgt hier niks te drinken. Wegwezen!’ Noordanus protesteert, ‘maar ik ben de burgemeester.’ Dat bevalt Stan allerminst. Met een linkse hoek slaat hij de burgervader tegen de grond. De stamgasten beginnen te lachen. → Ik draag Noordanus naar buiten. Het bloed drupt uit zijn gespleten bovenlip. ‘Dat komt er nu van’, zeg ik. ‘Waarvan?’ lispelt hij. ‘Daarvan. Gewoon, daarvan.’

Brandnetels (4)

Peter Noordanus en ik zitten in Weemoed. Op verzoek van eigenaar Sjors vindt er een verzoeningsgesprek plaats. Vanwege de linkse hoek die barman Stan aan de burgemeester uitdeelde. Stan is afwezig, hij werkt niet op maandag – en gelijk heeft-ie. Ik zal hem vanmiddag wel verdedigen. Iemand die twintig keer achter elkaar *If I had words* van Scott Fitzgerald en Yvonne Keeley voor een stamgast draait, deugt. En dan gaat hij ook nog eens een nier doneren. Stan is Een Goed Mensch. ↔ Sjors maakt zijn excuses voor de vuistslag van zijn barman. Noordanus wuift die met een arrogante handbeweging weg. ‘Kan gebeuren’, lispelt hij – zijn lip is nog een beetje gezwollen. Mij is dat iets te gemakkelijk, te karakterloos ook. Maar goed, ik ben niet tegen de grond geslagen, dus hij zoekt het maar uit. → In vervoering gebracht door zijn ootmoed maakt onze eerste burger een opmerking over Weemoed. De kroeg is te klein. Hij kan zijn vastgoedconnecties aanspreken om voor Sjors een groter pand te zoeken. Zijn vrouw kan het via via nog mooi laten inrichten ook. → Dat schiet bij mij in het verkeerde keelgat → Ik neem Noordanus in de houdgreep en sleep hem naar buiten. Zijn open mond zet ik op de stoeprand – gezien in *American History X*. Ik til mijn voet op en mik op zijn achterhoofd. POK! Ernaast. Bewust. Ook ik ben Een Goed Mensch. → Wanneer ik naar buiten kom met een flesje Fristi voor Noordanus stap ik een ontroerend tafereel binnen. ← Een cherubijntje met hippe sneakers en een kekke, iets te grote pet zit naast de pruilende burgemeester en aait hem over zijn bol. Een Teken. → Volgende week neem ik Petertje mee naar het graf van Marietje Kessels. Hij verdient het.

Brandnetels (5)

Geen laatste column. → Afgekeurd door ene Annemieke Besseling. → Wie? → Een blondine met een klassiek kapsel. → Directeur/uitgever a.i. → a.i. → 'Uw column getiteld Brandnetels (5) kunnen wij helaas niet plaatsen. De inhoud vinden wij niet geschikt voor onze lezers. Wij hopen dat u daar begrip voor kunt opbrengen.' ← Hopen, een mooi werkwoord. → Waar mijn column over ging? → Samen met Peter Noordanus bezocht ik het graf van Marietje Kessels. In vervoering gebracht door de forensische foto van Marietje op mijn smartphone pakte hij een willekeurige vrouw beet en *daggerde* met haar rond de heilige tombe. Het was geen gezicht. Een deftige burgemeester die als een hitsige tiener met zijn kruis tegen de in een keurige rok verpakte billen van een hevig protesterende dame aanschuurt. ↔ De details worden u helaas onthouden. Door Annemieke Besseling. Directeur/uitgever a.i. Een blondine met een bij nader inzien toch niet zo heel klassiek kapsel. Een tikkeltje ordinair, wil ik het in tweede instantie noemen. In derde instantie kom ik wellicht uit bij de *seller* van Kapsalon Corrie in Broekhoven, maar dat lijkt me sterk, ik ben niet van de straat. Dan wordt deze tekst óók niet geplaatst en daar heeft niemand wat aan. → 'Niet geschikt voor onze lezers.' Ik heb u wèl hoog zitten. Ik weet dat ook u zich regelmatig kapot ergert aan de betuttelende toon van de krant. De gezellige jaren vijftig berichtjes over vrome volksfeestjes, reusachtige reuzen en katholieke theekransjes. Het is 2012, hoor ik u zeggen. En gelijk heeft u. ← Uit het meest recente marktonderzoek van het Brabants Dagblad blijkt dat u dik in de zestig bent, wekelijks naar de kerk gaat, uw bloes hoog dichtknoopt, het liefst aardappelen eet en Godfried Bomans herleest. → Ik geloof er niks van.